

4) Det staar ikke en Undersøgelsesdommer frit for, naar en Kvinde sigtes for Prostitutions-Forbrydelse, „til Sagens Oplysning“ at lade hende undersøge af en Læge, naarstomhøst han vil. Hendes Helbredstilstand vedrører ikke Spørgsmaalet om, hvorvidt hun har gjort sig skyldig i at søge Næring ved Utugt. Men dertil kommer, at Dommerens Behandling af Sagen og den Sigtede staar under Kritik af høiere Ret, saa at Kvinden altid har et Forsvarsvaaben, der maaste ikke kan afværge ethvert Overgreb, men dog i hvert Tilfælde vil gjøre Dommeren varksom i sin Fremfærd. Noget Saadant gjælder ikke lige overfor den Politiet i Lov af 1874 hjemlede Myndighed, der er hævet over al Kritik, ukontrolleret. Hertil kommer endnu, at den samme Ret, man omtaler som tilkommende Dommeren, jo ogsaa tilkommer ham nu, saa at Kvinden altsaa for Tiden er udsat for Tvang baade fra Politiets og fra Dommerens Side; det er dog da et Fremskridt, naar den første Tvang kan fjernes.

5) Naar man mener, at, ligesaa vel som Politiet kan „kolludere mod Udøvelsen af Prostitution“ ved at undlade at meddele Kvinder, der ere løsagtige, Advarsel, kan lignende Kollusion finde Sted derved, at Politiet undlader at sætte Kvinder, der øve Prostitution, under Tiltale, da maa Opmærksomheden henledes paa den Forstjæl, der er imellem de to Forhold, at Politiet i det sidste staar lige overfor en Overtrædelse af et bestemt Straffebud, en Forbrydelse, medens der i første Tilfælde kan foreligge en umoralisk Handling, som Politiet først ved sin Advarsel skal drage ind under de strafbare Handlingers Tal. En Politimester vil upaatvivlelig have mindre Betænkelighed ved at frigjøre sig for sin Pligt i sidste Henseende end ved at undlade at paatale en Forbrydelse, ligesom der i sidste Fald vil fra privat Side kunne øves en Kontrol med ham, som der ikke vel kan blive Spørgsmaal om lige overfor Advarselsspligten.

6) At det i mit Lovforslags § 8 omhandlede ved Dom paalagte Tilshyn meddømte Kvinder skulde være haardere end det Tilshyn, der vilkaarlig kan paabjedes af Politiet ifølge Loven af 1874, og atter vilkaarlig ophæves af dette, er en Misforstaelse. Tilshynet efter mit Forslags § 8 behøver ingenlunde at udelukke Kvinden fra at skaffe sig ordentligt Erhverv; hun er ikke undergivet noget Polititilshyn med Hensyn til hendes Bopælsforhold, og Lægetilshynets Ordning er lagt i Embedslægens Haand, fra hvilken der sikkert tør ventes en hel Del mere Hensynsfuldhed, end i Almindelighed kan ventes af Politiet. Det vil derhos i Virkeligheden ligge i Embedslægens Haand, om Tilshynet skal ophøre, førend den ved Dommen fastsatte Tid er udløben, og der er da aldeles sikkert ingen Grund til at tro, at Kvinden skal være værre stillet ved at være undergivet Lægens Myndighed i saa Henseende end ved at være undergivet Politidirektørens, ligesom det turde være aldeles i sin Orden, at den Vilkaarlighed, her kan være Spørgsmaal om, lægges i en Læges Haand, da det er en sanitær Foranstaltning, det dreier sig om, i Stedet for i en Politimesters Haand.

Med Hensyn til Politidirektørens Strivelse af 8de Januar 1889 vil jeg (Tang), for at redegjøre for min Stilling dertil, fremsætte følgende Vedtegninger:

1) Vedrørende Politinspektør Korn's Meddelelse om Christiania — selv om denne Meddelelse, uanset at Hr. Korn ingenlunde kan holdes for en upartist Skjønsmænd, et uvilddigt Bidne, er paalidelig — hvad viser den saa Andet, end at Christiania-Politi er forsømmeligt, eller at Byens Politivedtagt maa være særdeles mangelfuld? Thi de Sagttagelser, den fremmede Mand under et stakket Ophold i Byen der har gjort, maa dog have været saa iøinesaldende, at de umuligt kunne have undgaaet et blot nogenlunde